

նենք զինքն՝ ի Դելփիս, Ապոլոնի տաճարը, որ ծնկան վրայ եկած բազնին առջև կ'աղօթէ, մինչդեռ կատաղիք չհամարձակելով մինչև սրբարանին խորն ետևէն երթալ, գաւթին մէջ կը քնանան, սպասելով որ տաճարէն դուրս ելլէ:

Կեփորաց մէջ Որեստ կը տեսնէր միայն կատաղեաց մոլեգին զինքն հալածելը, և քերթողն այս կերպով կ'ուզէր մեզի մայրասպանին տագնապն ի մացնել: Եւ մենեւայց մէջ աւելի համարձակ է. սպանողին արհաւիրացը այնպիսի կերպարանք մը կ'ուզէ տալ որ հանդիսականաց վրայ տպաւորութիւն ընէ, և կը ցուցնէ անվեհեր զկատաղիս որ անոր ոտնատեղեաց արիւնազանգ հետոցը վրայէն կ'երթան: Վայրկեան մը քուն կ'ըլլան մինչ Որեստ ի Դելփիս Ապոլոնի բազնին պլլուած էր. բայց ահա զիրենք զարթուցանելու համար քան զկատաղիսն ահաւոր ուրուական մը, կլիտեմնեստրի ստուերը, որ Որես-

տեայ ետևէն ընկած տարտարոսական ամբոխը կշտամբանօք կը յարուցանէ, կը ցուցնէ իր դեռ արիւնոտ վէրքերն, և այն երևոյթէն ու արեանը հոտէն կատաղիք կ'արթննան, կը վազեն ասդիս անդին մարդասպանն փնտռելով, որ Հեփեստոս պահպանութեամբն փախեր էր: «Փրծաւ, — կը պոռան զայրագին, — փրծաւ մեր թակարդէն: Քունն մեզ յաղթեց, և որսն փախաւ: Ո՛վ Հեփեստոս, ո՛վ նենգաւոր զաւակդ Արամազդայ, մանուկ աստուած, որ խաբեցիր զմեզ, զհին աստուածուհիս. ու քեզ պաղատող ամբարիշտ ու մարդասպան աղաչաւորն ազատեցիր: Զգուշացիր քու արդարութեան հակառակ նենգութեանդ վրայ պարծելու... Ահա մանուկ աստուածոց յանդգնութիւնն, ահա ոճրագործին վրէժխնդիր Պարկայց իրենց ըրած անիրաւութիւնն՝ »:

կը շարունակուի:

Վ Ա Ր Դ Ք

Էր գարուն, եւ անուշակ ազդեցութեամբ ըզցուրտ բարկ՝
Ընդ այգ քրքումաւէտ եկաւորեալ շրնչէր տիւ:
Կառաց Արշալուսոյն կարապետէր հողմ մեղմիկ,
Յորդորեալ ի կանխել ըզտապ տուրնջեան տօթաբեր:
Յածէի ի դրախտ ջրարբի ընդ քառակողմ ճեմելիս,
Յելս առաւօտուն զըւարճանալ կամելով:
Տեսի ըզթանձրամած եղեամն ընդ սէզ վայրաբեր՝
Առկախեալ, կամ կացեալ ըզգազաթամբ բանջարոյ,
Եւ կայտուեալ ըզգընդաձեւ շիթս ի կաղամբ լայնալիր,
Դեռ իսկ ուռուցիկս յերկնածորանն ի ցօղոյ:
Տեսի ըզվարդենիս՝ պեստեանն ի շուք ծիծաղեալ,
Յօղաթուրմս ի ծագել Արուսեկին նորածնունդ:
Թաւաթուփ եղեմնապատ՝ ի շաղ շողայր ձիւնաթոյր,
Ի նախկին տուրնջեան նըշոյլ անդէն ի չիք ցընդելի:

Յերկբայս կաս, տայ թէ առնու Այգն ի վարդից ըզբոսոր,
կամ ընդ տիւ լուսածագեալ ծաղկունք երփնին գունագեղ:
Նոյն շաղ, նոյն երանգ, նոյն յերկոսեան շուք այգուն.
Ձի աստեղն եւ ծաղկին ինքն է Աստղիկ թագունհի:
Նա գուցէ բուրումն իսկ նոյն, այլ այն զօդովք վեհափառ
Ծաւալի, այս յաւէտ չընչեալ բուրէ 'ի մօտուստ:
Ձի ծաղկին զոյգ եւ աստեղն աստուածունհւոյն պափոսեան
կամք այս են, արկանել ըզծիրանիս նոյնակերպ:
Անցելոյ վայրկենի, ահա ծաղկանց 'նորածին'
Բողբոջն անջատէին զուգատարած ծաւալմամբ:
Կէպ ծաղկեն, ըսքօղեալք յանձուկ թերթիցն ապարօշ,
Այք փափուկ ըստեղամբքն ի շէկ բոսոր ներկանին.
Կէպ ըղնուրբ կոկոնին ըզսօս կատարսն պարզեն,
Ըզծայրսն լուծեալ ծիրանափառ գազաթան:
Չամփոփեալն է որ զգրլխով զարկանելիսն հոլանէ,
Հանգերձեալ մասուցանել ըզթերթսն ի թիւ համարոյ.
Եւ անդէն մերկաց ըզշուք զլւարթագեղ բաժակին,
Յայտ ածեալ ըզծածկեալ խիտ ըզսերմանս քրքրմագոյն:
Եւ ահա որ համակ բոցով վարսիցն ցոլայր,
Մերկացեալ տերեւաթափ եւ գունատեալ թարշամի:
Չարմացայ ընդ շոյտ կապուտ ժամանակին փախըստեայ,
Եւ թէ իբր այն ինչ ծընեալ վարդն եւ ի նոյն ծերանայ:
Աւանիկ պայծառ ծաղկին կարմիր խոպոպք թափեցան
Մինչ խօսիմս, եւ երկիր կարմրագգեստեալ պաղպաղէ:
Այնքանի գեղ եւ բողբոջ եւ այլազան դէմք պէսպէս
Առ օրին ընձիւղեալ եւ խամրեցան ի նըմին:
Գանգատիմք, բընովթիւն, զի սուղ ծաղկանցդ է շընորհ.
Ըզպարդեազ այն ինչ ցուցեալ, անդէն յաչաց գողանաս.
Որ ինչ մէն միոյ աւուր, նոյն եւ վարդից կենաց չափ,
Ոյց դեռ իսկ յարբունս հասեալ, հուպ բընանայ ալեւոյթ:
Չոր փաղփուն Արուսեակն ետես ծաղկեալ դեռաբոյս,
Յամրային զիշերավարն եզիտ զառամ ի դարձին.
Այլ թէպէտ սակաւօրեայ ծաղկաւէտեալ եւ խամրի,
Սակայն յաջորդեալ՝ զիւր երկայնէ ժամանակ:

Աւստնիոս .